

EEN BEGRAFENIS IN DE AVOND.

De schaper was na zijn aanhouding in de gevangenis opgesloten, in afwachting van zijn vervoer naar Mechelen.

Maar alvorens dit mogelijk was, moest er weer veel geschreven en gewreven worden, want Doremans was zeer gesteld op de stipte uitvoering der wetten... tenminste, als hij ze op zijn veilige, goed gesloten kamer uitvoeren kon.

*
* *

's Avonds van de dag, toen Van Montfort vermoord was, zaten Cartouche en Bakelandt in een hut. De laatste was ontevreden.

- Een man in de gevangenis... een man voor 't gerecht, zei hij, is gevaarlijk.
- Hij kan ons geen schade doen, verzekerde Cartouche snoevend.
- Gij kent de rechters niet.
- Neen, nooit konden ze mij in handen krijgen.
- Dat is een geluk voor u. Blijf dan maar buiten hun bereik.
- Genoeg, kameraad, mij bekommert thans meer het lot van de schaper.
- Maar dat zal spoedig gebeuren als ge zo roekeloos blijft!
- Welnu, ik zal de schaper bevrijden.
- Dat is gemakkelijk gezegd!
- En gemakkelijk gedaan ook! Ge hebt zelf ondervonden dat Cartouche zijn gevangen vrienden niet in de steek laat.
- Ja, ja, hernaem Bakelandt, wat nors door die herinnering aan zijn onaangenaam avontuur, maar wat ge toen deedt, zal nu zo gemakkelijk niet gaan. Ze zullen thans te Heist op hun hoede zijn.
- Natuurlijk moet ik een ander middel beproeven als toen.
- Maar de tijd dringt.

BAKELANDT

DE VERDWENEN POSTILJON

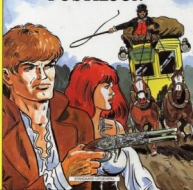

Illustration: H. van der Vliet

— O, eer de schaper naar Mechelen overgebracht wordt, zullen nog enige dagen verlopen. Bovendien heb ik verspleders uitgezonden, die mij van alles op de hoogte zullen houden.

— Ge moet nog iets anders doen, Cartouche.

— Wat dan?

— Uw vrouw ligt nog in haar hut. Aarde vraagt aarde, stof bij stof.

— Clothilde... och! door al die gebeurtenissen heb ik weinig aan haar gedacht.

— Te beter, jongen! Met de doden kan men niet leven. Aarde vraagt aarde! Wanneer begraaft ge haar?

— Ik weet het nog niet.

— Kunt ge er niet van scheiden? hernam de ellendeling spottend.

— Och, jawel... ik treur niet over haar, maar... Ge hebt gelijk, riep Cartouche dan driftig, we zullen haar nu begraven.

— In stilte, niet waar? Ge moet uw mannen nooit ontroeren! Hoe harder, ja, hoe hardvochtiger, hoe ruwer, hoe beter ook. Met onverschrokken, harde kerels kunt ge iets doen, maar gevoelige rovers durven zelfs geen boer 't vuur aan de schenen leggen, als ge hem wilt doen opbiechten waar zijn geld is. En daarom geen kinderachtigheid! Begraaf Clothilde in stilte, werp er aarde over en alles is vergeten!

Weer bekeek Cartouche vol haat de Vlaamse bandiet. Met welk recht kwam deze ook hier als opperste meester optreden!

Met welk recht bemoeide hij zich tot zelfs met de kleinste aangelegenheid?

Maar Cartouche had Bakelandt nodig.

— Laat die zaak van Antwerpen maar eerst eens afgelopen zijn, dan zal ik wel anders optreden tegen de bemoeial, dacht Cartouche. Maar luid zei hij:

— Ge hebt gelijk. We zullen alles in stilte doen.

— Zie, hernam Bakelandt, al die gebeurtenissen dwingen ons de grote zaak uit te stellen. We moesten al op weg zijn naar Antwerpen.

— Ja, maar gij waart het, die mij verplichtte de dokter te doden!

— Maar hoe loopt die verwenste schaper daarvoor in de val?

— Spionnen hebben mij verteld, dat die vervloekte veldwachter van Heist of de doktersknecht in de zak van de schaper Van Montforts geldbeugel gevonden heeft.

— Hoe kwam hij daaraan?

— Hij zal het lijk gevonden en afgetast hebben.

— Dan heeft hij zijn verdiend loon. Maar ge moet een einde maken aan zijn gevangenschap.

— Wees gerust, de schaper komt vrij.

— Ja, maar spoedig, want we moeten naar Antwerpen, riep Bakelandt ongeduldig. En ik ga niet naar de stad zolang de kerel in het gevang zit.

— Hij weet niets van dit plan en kan het dus ook niet verraden, hernam Cartouche.

— Ik ga niet!

— Ge zijt lastig!

— Neen, ik ben voorzichtig.

— Welnu, de schaper zal vrij komen.

Nog een wijle babbelden de schelmen samen.

Dan verliet Cartouche de hut, zeggende :

— Ik ga maatregelen nemen voor de begrafenis. Gaat ge soms mee?

— Neen, ge kunt mij daarbij missen.

— Tot straks dan.

Cartouche riep twee mannen.

— Jongens, we gaan Clothilde begraven, zei hij stil.

De binders keken hun hoofdman verwonderd aan. Clothilde begraven... nu reeds... en in de avond.

Maar Cartouche vervolgde bevelend :

— Ontsteek een lantaarn en draagt gij beiden het lijk. Ik zal voorgaan met het licht.

— Moeten we geen kist hebben, kapitein? vroeg een der mannen.

— Neen... we hebben geen kist nodig. Rep u, hoe eer alles gedaan is, hoe beter.

— Goed, kapitein. Maar het kind, kapitein?

— Dat is reeds weg. Ik heb het deze middag al laten begraven. Vooruit nu!

Waarom talmt ge zo? Zijt ge bevreesd voor een dode?

— Neen, kapitein, maar moeten we de andere benedeleden niet roepen?

— Bemoei u met mijn zaken niet! Alles zal in stilte geschieden! Ik wil het... gehoorzaamt dus...

De mannen verdwenen in de hut. Een bracht eerst aan de hoofdman de lantaarn.

— Nu de dode! sprak de kapitein kort.

Weldra kwamen ze met het lijk der arme Clothilde op de schouders.

— Kom, zei Cartouche.

Hij ging voorop met het licht, welks schijn spookachtig op de grond danste.

Cartouche stapte tot aan een bosje.

— Maakt hier een graf! beval hij nors.

— Wij hebben geen spaden, kapitein.

— Haalt ze dan, rap; gaat er samen om!

De kerels verdwenen. Cartouche bleef alleen bij het lijk. Hij nam de lantaarn op.

Het licht viel nu op het gelaat van de dode.

Nog was Clothilde schoon. Een trek van vrede lag op haar wezen. De ogen waren gesloten en de zwarte wimpers staken scherp af tegen de blanke oogleden. De gouden lokken lagen nu verward rond dat fijn gelaat.

— Als een hond moet ik u begraven, Clothilde, mompelde Cartouche... Bakelandt wil het... en hij is nu baas. Ba! hij heeft gelijk... ge zijt nu dood... alles is voorbij.

Woest zette hij de lantaarn neer en ging op enige afstand staan fluiten.

Weldra keerden de mannen terug.

— Graaft hier, zei Cartouche, en hij wees een plaats aan onder een statige beuk.

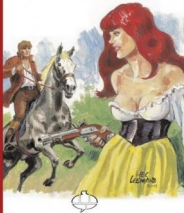
Zwijgend verrichtten de binders hun werk. Cartouche zag toe zonder een woord te spreken.

Het was zwaar werk onder de beuk.

HIC LIEMANS

BAKELANDT

DE VERDWENEN POSTILJON

Men weet dat beukenbomen hun wortels horizontaal in de grond werken en zich nogal breed verspreiden.

De delvers moesten een bijl gaan halen om de zware wortels af te kappen om met de spade dieper te werken.

Het was een oude, schone beuk en hij had zich in de grond vastgehecht gedurende tientallen jaren, zodat de bovenste wortels dik waren als zware takken.

Het zweet gutste van het gelaat der werkers, maar Cartouche moedigde hen aan en liet voor hen een fles brandewijn halen, waarvan hij hen van tijd tot tijd een borrel schonk.

Weldra was de put gedolven, lang en smal, zodat de mannen er zich moeilijk in bewegen konden.

Het was een akelig schouwspel in die nacht. De dode die lag naast het licht van de lantaarn met haar bleke, spookachtig gelaat, de woeste man wiens gelaat vertrokken was van de zware strijd die in hem geleverd werd, de mannen die groeven en de wortels en aarde op een hoop samenwierpen.

Eindelijk was het werk af.

— 't Is gedaan, kapitein, zeiden zij.

— Legt de dode er in.

— Zo, zonder kist.

— Ja, zonder kist.

— Maar, kapitein...

— Niets te maren, vloekte Cartouche. Doe wat ik u zeg en daarmee uit!

Er was iets in de mannen dat hen wrokte. Ze zouden er geen bezwaar in maken iemand een mes in het hart te steken en het lijk te laten liggen, maar een vrouw begraven als een beest, dat was hun te bar.

Een hunner nam de vrouw op en de tweede ging in de put.

— Geef ze mij aan, zegde deze gruwelijk. We kunnen ze toch niet dubbelt hopen smijten. Zo, voorzichtig.

Cartouche was ondanks zichzelf toch ontroerd en inwendig was hij de mannen dankbaar, dat zij medelijdend gestemd waren met de ongelukkige.

Hij toonde zich uiterlijk bars, maar zelfs het ruwste hart heeft ogenblikken dat het goede naar boven komt.

En dit ogenblik was voor de ruwe booswicht aangebroken en hij voelde zich mens worden.

Hij keerde zich met de rug naar het graf... en haastig vaagde hij een traan weg.

Maar ruw hernam hij :

— Ligt ze er in?

— Ja, kapitein.

— Vult het graf dan.

Hij bleef een eindeke van daar wachten.

— Ba, bah, Bakelandt heeft gelijk... ze is dood, mompelde hij.

Nu werd het laatste werk gedaan.

De mannen wrochten bij het flauwe schijnsel der lantaarn.

Zij weerden voorzichtig de ruwe wortels uit de mulle grond en bedekten eerst de voeten met aarde.

De grond klonk dof op het lichaam.

Aarzelend wierpen zij de aarde in de put, bijna zonder te zien, om de pijn van die misdaad niet te voelen.

Het kleed verdween. De voeten waren tot aan de kieën verdwenen.

Verder gooiden zij de aarde, lang wachtend om het gelaat niet te bedekken.

Want die booswichten waren zeer bijgelovig en zo het zonde was iemand in koelen bloede te doden, zo was het werk dat ze nu verrichtten boven hun macht.

Ze fluisterden ondereen.

— Gaat gij aarde op haar schoon bleek wezen werpen?

— Neen, ik kan niet, antwoordde de ander.

Het werk stopte een ogenblik.

Ze keken in de put.

Alleen het hoofd was nog zichtbaar. De op de borst saamgevouwen handen waren reeds onder de aarde.

Om de ogen lag een zware krans.

Ze lichtten met de lantaarn bij.

Hoe bleek stak het wezen af tegen de zwarte zandgrond.

Neen, het was verschrikkelijk wat men van hen eiste.

Een der mannen trok zijn overjas uit en dekte het gelaat met zijn eigen kledij.

En onwillekeurig kwam zijn hart vol en een traan ontviel zijn oog, terwijl hij stamelde of hij zijn eigen moederke voor eeuwig ging onderdekken :

— God weze haar genadig!

Wie weet of dit gebed, gestegen uit de volle overtuiging van zijn hart, hem niet eens ten goede zou aangerekend worden.

Nu werd de put gevuld, als hadden zij haast om van de gevloekte plaats te verdwijnen.

Zij trappelden de grond plat, schoffelden de overgebleven aarde links en rechts, wierpen de wortels in het schaarhout en hiermede was hun droeve taak verricht.

De mannen keerden terug.

— Alles is afgelopen, kapitein, zeiden ze.

Zwijgend keerde het drietal naar het kamp terug.

EEN TROUWE VRIENDIN

Grote beroering heerste op de Pijpelheide. Louise Morré weende om Clothilde en dacht met afschuw aan Cartouche's liefdesverklaring.

De beide roverkapiteins beraamden plannen om de schaper te verlossen. Kate zon op wraak jegens Deswert die haar geslagen had.

De binders spraken geheimzinnig over de moord op de dokter.

Op de avond van Clothilde's begrafenis verliet Louise de herberg van haar vader. Haastig liep ze voort in de richting der linie. Het meisje had vernomen dat Clothilde's kindje reeds begraven was en ze wilde nu weten wat er met het lijk van de arme moeder gebeuren zou.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955

DEL LIBRO

JEAN GALLARDI

LE POSTILLON A DISPARSO

